

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 255. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665831460352/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

— Carl brug dog ikke Øgenavne her.

En Jonglør producerede sig paa Staaltraadsline, efter ham kom et dresseret Svin.

Det hylode og skreg, mens det listede mat gennem et Par Tøndebaand i Maaegen. Publikum hvinede vildt af Henrykkelse: Carl, De vælter Cirkus, naar De kaster Dem saadan paa Stolen — le dog ikke saa voldsomt.

— Aa — a — men sé dog Dyret, sé dog!

— Sé heller paa Grevinde Petersdorf — hun er coquelicot af Raseri paa Grisens Vegne . . . Men hun er ogsaa Vicepræsident i Selskabet til Dyrenes Beskyttelse . . .

Folk trampede og klaskede i Hænderne af Jubel: Svinet stod paa Bagbenene med Nathue om Ørene.

Men sé dog, sé dog Dyret, raabte Carl.

Ellen var træt af at le og saa paa Programmet: Det næste er en Debut, sagde hun. Mlle. Konstance, storartet Ridt i den høie Skole . . .

— — — — —
Grisen var ude: alle Staldmestrene *en haie* foran Indgangen. Orkestret satte i med et langt Forspil, mens alle saa mod det røde Indgangsdraperi.

Det bliver høitideligt, sagde Ellen. Vi skal forberedes.

Tæppet raslede i sine Ringe: Mlle. Konstance red ind.

— Nei — hvor hun er smuk. Carl og El-

len sagde det paa samme Tid. Saa tog Ellen Kikkerten bort, satte den atter for og blev rød: Hun vilde have troet, det var hende selv, der red.

— Ja, Ligheden var forbausende.

Hun følte en Beundring, mens hun betragtede sin egen Skønhed hos en anden.

Pludselig vendte hun sig for at sé paa Carl. Han sad med Kikkerten klistret til sine Øine:

— Det er en deilig Hest, sagde hun.

Han hørte det ikke, fulgte Ryttersken i hver Bevægelse og dreiede Hovedet for ikke at gaa glip af noget.

Ellen blev rød paa ny. Hun søgte om noget at sige: Er det ikke det sidste Numer i Afdelingen? spurgte hun.

— Ja — hun er henrivende, sagde Carl og blev ved at sé i Kikkerten.

Endelig var Numret forbi.

Carl satte Kikkerten fra sig og reiste sig strax: Kan De sidde alene? spurgte han. Jeg gaar ned i Stalden.

— Naturligvis.

— Tak. Og han gik hurtigt.

Under Pausen kom Bernstorff over for at presentere den nye Attaché.

— Hr. Zimonys, sagde han, Hr. de Vilsacs Efterfølger.

Ellen bøiede Hovedet til Hilsen: Hvorledes har Vilsac det? spurgte hun. Det er noget siden,